

LBRIS

We know
books

Lynn Painter

MAI TARE CA-N FILME

Traducere din limba engleză și note
de Oana Badea

forteen | 2022

— Farmecul și misterul nu te duc prea departe, Libby Loo. Lucrurile astea mereu dispar, și de aceea nu trebuie să-l alegi niciodată pe băiatul cel rău.

Au urmat, între noi, sute de momente asemănătoare, când am explorat împreună viața prin intermediul filmelor romantice. Era obiceiul nostru. Ne făceam provizii de ronțănele, ne lăfăiam pe perne și ne uitam ore întregi la colecția ei de filme siropoase, cu final fericit, așa cum alți oameni urmăresc cu sfințenie emisiunile proaste de *reality TV*.

Dacă stau să mă gândesc, probabil asta e și motivul pentru care tot aștept relația perfectă de când eram suficient de mare să pot scrie cuvântul „dragoste“.

Iar când a murit, mama mi-a dat transmis credința ei nețărnută în finalurile fericite, cele de până la adânci bătrâneți. Moștenirea mea a fost convingerea că dragostea plutește întotdeauna în aer, este întotdeauna posibilă și întotdeauna merită osteneala.

Făt-Frumos, băiatul bun, pe care te poți baza, putea pândi după fiecare colț.

Și de asta eram mereu pregătită.

Era doar o chestiune de timp până ce avea să mi se întâmple, în sfârșit, și *mie*.

CAPITOLUL UNU

„Nimeni nu-și găsește sufletul-pereche când are zece ani.

Adică, unde ar mai fi distracția, nu?“

*Sweet Home Alabama*¹

Ziua începuse ca orice altă zi.

Di Fitzpervert mi-a lăsat un ghemotoc de blană în papuc, mi-am ars lobul urechii cu placa de îndreptat părul, iar când am deschis ușa să plec spre școală, mi-am surprins adversarul, care se întâmpla să locuiască chiar lângă mine, lățit în mod suspect pe capota mașinii mele.

— Hei!

Mi-am împins ochelarii de soare mai sus, pe nas, am tras ușa de la intrare după mine în grabă și aproape am luat-o la fugă spre el, atentă să nu-mi zgârii pantofii cei noi, cu talpă joasă, model înflorat.

— Dă-te jos de pe mașina mea.

Wes a sărit jos și și-a ridicat mâinile, făcând gestul universal de „Sunt nevinovat!“, deși rânjetul de pe fața lui spunea exact contrariul. Oricum, îl cunoșteam încă de la grădiniță; băiatul ăsta nu fusese nevinovat nici măcar o zi din viața lui.

— Ce-ai în mână?

— Nimic.

A dus mâna în cauză la spate. Chiar dacă, de când terminase generala, se mai înălțase și devenise aproape bărbat, chiar unul vag atrăgător, Wes rămăsese același băiat imatur care dăduse foc „din greșeală“ trandafirilor mamei cu o pocnitoare.

— Ești tare paranoică, a spus el.

¹ Tradus la noi cu *Casă, dulce casă*, film din anul 2002, cu Reese Witherspoon și Patrick Dempsey în rolurile principale.

M-am oprit în fața lui și i-am aruncat o privire ucigătoare. Wes avea o față de băiat obraznic, cu ochi întunecați – înconjurați de gene kilometrice și dese, fiindcă viața nu e dreaptă – care transmiteau multe, chiar când gura lui nu spunea nimic.

După cum și-a ridicat sprânceana, mi-am dat seama că mă găsea ridicolă. Judecând după numeroasele noastre întâlniri, nu tocmai plăcute, știam că atunci când își mijeja ochii însemna că mă măsoara din priviri și urma să ne certăm pentru cea mai recentă porcărie pe care mi-o făcuse. Iar dacă avea privirea senină, ca acum, cu ochii lui căprui scânteind poznaș, știam că am dat de necaz. Fiindcă Wes cel poznaș câștiga întotdeauna.

L-am împuns cu degetul în piept.

— Ce i-ai făcut mașinii mele?

— Nu i-am făcut nimic *mașinii* tale, la propriu.

— La propriu?

— Hei. Ai grijă cum vorbești, Buxbaum.

Eu mi-am dat ochii peste cap, ceea ce pe el l-a făcut să rânjească malițios și să spună:

— Mă bucur că ne-am văzut și apropo, îmi place încălțăminte ta de bunicuță, dar mă grăbesc.

— Wes...

S-a întors și a plecat, de parcă nici nu vorbeam cu el. Pur și simplu... a luat-o spre casa lui în stilul acela relaxat și sigur pe sine pe care îl afișa mereu. Când a ajuns la verandă, a deschis ușa cu plasă pentru insecte și mi-a strigat peste umăr:

— Să ai o zi frumoasă, Liz!

Eh, asta nu-mi suna deloc bine.

Fiindcă nu se putea ca el să-mi dorească în mod sincer o zi frumoasă.

I-am aruncat o privire mașinii mele, fiindu-mi teamă să deschid ușa.

Vedeți voi, Wes Bennett și cu mine eram adversari într-un război total și fără scrupule pentru singurul loc de parcare disponibil în capătul străzii noastre. De obicei câștiga el, doar fiindcă trișa ca un nemernic. I se părea amuzant să țină locul ocupat punând acolo lucruri prea grele ca să le pot mișca. O masă de picnic din fier, un motor de camionetă, roți de camion. Înțelegeți voi.

(Chiar dacă poznele lui au intrat în vizorul paginii de Facebook a cartierului – tata era membru al grupului – și toți bârfitorii bătrâni și-au revărsat furia asupra tastaturii, spumegând din cauza degradării peisajului din cartier, nimeni nu i-a spus vreodată ceva în față. Păi e corect?)

Dar pentru moment câștigasem eu, fiindcă ieri avusesem ideea genială să sun la primărie, după ce el hotărâse să-și lase mașina pe Locul cu Pricina trei zile la rând. În Omaha exista o ordonanță care spunea că nu ai voie să depășești douăzeci și patru de ore, așa că bunul meu prieten Wesley s-a pricopsit cu o amendă frumoșică.

De ce să mint, am dansat puțin de fericire în bucătărie când am văzut polițistul strecurând amenda sub ștergătorul de parbriz al lui Wes.

Mi-am verificat toate roțile înainte să urc în mașină și să-mi pun centura. L-am auzit pe Wes râzând și, când m-am aplecat să mă uit urât la el prin geamul din dreapta, am văzut ușa lui de la intrare trântindu-se.

Dar apoi am văzut și ce i se părea lui atât de amuzant.

Amenda pentru parcare se afla acum pe mașina *mea*, lipită în mijlocul parbrizului cu scotch transparent, prin care îmi era imposibil să văd ceva. Strat-uri peste strat-uri de ceea ce părea a fi scotch industrial.

Am ieșit din mașină și am încercat să desfac un colț cu unghia, dar marginile fuseseră netezite bine.

Ce nemernic.

Când am ajuns, în sfârșit, la școală, după ce mi-am răzuit parbrizul cu un aparat de ras și am făcut câteva exerciții de respirație ca să-mi recapăt zenul, am intrat în clădire ascultând în căști coloana sonoră de la *Bridget Jones's Diary*. Văzusem filmul cu o seară înainte, pentru a mia oară în viața mea, dar, de data aceasta, coloana sonoră mi-a vorbit într-un fel anume. Atunci când Mark Darcy spune „Ba da, exact așa o fac băieții buni“ chiar înainte să o sărute pe Bridget, e cât de poate de pasional, dar scena n-ar fi fost nici pe departe atât de grozavă dacă nu s-ar fi auzit pe fundal cântecul „Someone Like You“, al lui Van Morrison.

Da, am o fascinație de-a dreptul bizară pentru coloanele sonore ale filmelor.

Cântecul acela a început chiar când treceam prin zonele comune și îmi croiam drum printre mulțimile de elevi ce umpleau holurile. Ce-mi plăcea mie cel mai mult la muzică, atunci când dădeai volumul suficient de tare în niște căști bune (iar eu le aveam pe *cele mai bune*), era că estompa cumva marginile lumii. Vocea lui Van Morrison făcea ca înotatul meu contra curentului, prin holul aglomerat, să pară o scenă dintr-un film, și nu un chin, cum era de fapt.

M-am îndreptat spre baia de la etajul al doilea, unde mă întâlneam în fiecare dimineață cu Jocelyn. Prietena mea cea mai bună nu se trezea niciodată la timp, așa că rareori avea zile când nu trebuia să-și dea cu tuș pe la ochi în grabă, înainte să sune clopoțelul.

— Liz, îmi place *la nebunie* rochia asta.

Joss mi-a aruncat o privire cu coada ochiului, când am intrat în baie, în timp ce-și curăța pleoapele cu un bețișor cu vată. A scos un tub de rimel și a început să-și treacă periuța peste gene.

— Florile alea ți se potrivesc perfect.

— Mulțumesc!

M-am apropiat de oglindă și m-am învățat, ca să mă asigur că rochia evazată, retro, pe care o purtam nu îmi intrase în chiloți sau ceva la fel de jenant. Două majorete înconjurate de un nor de fum alb fumau țigări electronice în spatele nostru, așa că le-am zâmbit amabil.

— Încerci să te îmbraci ca personajele principale din filmele tale sau e doar o coincidență? a întrebat Joss.

— Nu mai zice „filmele tale“ de parcă m-aș uita la filme porno sau mai știu eu ce.

— Știi ce vreau să spun, a continuat Joss, despărțindu-și genele cu un ac de siguranță.

Știam exact ce vrea să spună. Mă uitam la mult-iubitele comedii romantice ale mamei aproape în fiecare seară, de pe colecția de DVD-uri pe care o moștenisem după moartea ei. Mă simțeam mai aproape de mama atunci când mă uitam la ele; parcă o bucățică din ea era acolo, cu mine, și urmăream filmele împreună. De atât de multe ori...

Dar Jocelyn nu știa lucrurile astea. Am crescut pe aceeași stradă, dar nu am devenit prietene *bune* decât în clasa a zecea, așa că, deși știa că mama murise când eram eu într-a cincea, nu am vorbit niciodată despre

asta. Presupunea că sunt obsedată de dragoste fiindcă sunt o romantică incurabilă. Iar eu nu am corectat-o niciodată.

— Hei, l-ai întrebat pe tatăl tău despre picnicul seniorilor?

Joss s-a uitat la mine în oglindă și mi-am dat seama că urmează să se enerveze. Sincer, m-a mirat că nu a fost primul lucru de care să mă întrebe de îndată ce am intrat pe ușă.

— Aseară a venit acasă după ce mă culcasem.

Era adevărat, dar aș fi putut să o întreb pe Helena, dacă voiam neapărat să deschid subiectul.

— O să vorbesc azi cu el.

— Da, sigur.

A închis rimelul și l-a îndesat în trusa de cosmetice.

— Serios. Promit.

— Haide.

Jocelyn și-a băgat trusa în ghiozdan și și-a luat cafeaua.

— Nu pot să întârzii iar la literatură, că o să mă oprească după ore și i-am promis lui Kate că îi las gumă în vestiar, în drum spre clasă.

Mi-am aranjat geanta de poștaş pe umăr și mi-am zărit chipul în oglindă.

— Stai, am uitat de ruj.

— N-avem timp de ruj.

— Întotdeauna e timp pentru ruj.

Am deschis fermoarul de la buzunarul lateral și mi-am scos noul meu ruj preferat, Roșu Retro. În cazul (foarte puțin probabil) că McDreamy¹ al meu se afla în clădire, voiam să am buzele perfecte.

— Ia-o înainte.

A plecat, iar eu mi-am făcut buzele. *Mult mai bine*. Mi-am vârat rujul înapoi în ghiozdan, mi-am pus iar căștile pe urechi și am ieșit din baie, apăsând butonul PLAY și lăsându-mă din nou învăluită de coloana sonoră din *Bridget Jones*.

¹ Derek Shepherd, personaj din serialul *Grey's Anatomy*, pe care colegile de muncă îl porecesc McDreamy, datorită aspectului fizic și personalității sale atrăgătoare.

Când am ajuns la ora de literatură engleză, am mers până în spatele sălii și m-am așezat în banca dintre Joss și Laney Morgan, lăsându-mi căștile pe gât.

— Tu ce ai scris la numărul opt?

Jocelyn scria repede în timp ce vorbea cu mine, încercând să își termine tema.

— Am uitat că aveam de citit, așa că habar n-am de ce o făceau cămășile lui Gatsby să plângă pe Daisy.

Mi-am scos foaia cu tema și am lăsat-o pe Joss să copieze răspunsul, dar privirea mi-a alunecat spre Laney. Dacă s-ar fi făcut un sondaj pe întreaga planetă, toată lumea ar fi fost de acord că fata era frumoasă; era un adevăr de necontestat. Avea un nas atât de adorabil, încât simpla lui existență a creat nevoia pentru termenul „nostim“. Avea ochii uriași, ca o prințesă Disney, iar părul ei blond era întotdeauna lucios și moale și arăta de parcă locul lui era într-o reclamă la șampon. Păcat că sufletul ei era exact opusul înfățișării fizice.

Îmi era foarte antipatică.

În prima zi de grădiniță, strigase „Căââh“ când a început să îmi curgă sânge din nas, arătând cu degetul spre fața mea până ce întreaga clasă a ajuns să se zgâiască la mine, dezgustată. În clasa a treia, îi spusese lui Dave Addleman că aveam caietul plin cu scrisori de dragoste pentru el. (Era adevărat, dar *nu asta e ideea*.) Laney mă dăduse de gol și, în loc să fie drăguț sau fermecător, așa cum mă făcuseră filmele de dragoste să cred că va fi, David a spus că sunt o ciudată. Iar în clasa a cincea, la puțin timp după moartea mamei, a trebuit să stau lângă Laney la cantină, fiindcă așa ne desemnaseră profesorii locurile, și în fiecare zi, când eu încercam să aleg ceva din prânzul meu cald abia comestibil, ea își deschidea cutia roz pal, adusă de acasă, și lăsa toată masa cu gura căscată la vederea minunățiilor pe care i le pregătise mama ei.

Sendvișuri tăiate în forme adorabile, prăjituri de casă, negrese cu bombonele colorate pe deasupra; era o adevărată comoară, plină de capodopere culinare pentru copii, una pregătită cu mai multă dragoste decât cealaltă.

Dar bilețelele fuseseră cele care m-au distrus.

Nu exista zi în care prânzul ei să nu includă un bilețel scris de mână de mama ei. Erau niște scrisorele scurte și amuzante, pe care Laney le citea cu voce tare prietenilor ei, cu desene haioase pe margine, iar dacă îmi lăsam ochii iscoditori să rătăcească până în josul paginii, unde scria „Cu dragoste, mama“ cu litere înclinate și ondulate și inimioare desenate în jur, mă întristam atât de tare, încât nici nu mai puteam să mânânc.

Până în ziua de astăzi, toată lumea credea că Laney era minunată, frumoasă și deșteaptă, dar eu știam adevărul. Se prefăcea că e drăguță, dar de când o știam eu, îmi arunca numai priviri ciudate și tăioase. Serios, *de fiecare dată* când se uita la mine, parcă aveam ceva pe față și nu putea să se hotărască dacă era scârbită sau amuzată de chestia asta. Era putredă sub toată frumusețea aia, iar într-o bună zi, avea să vadă și restul lumii ce vedeam eu.

— Vrei gumă? m-a întrebat Laney, întinzându-mi un pachet de Doublemint și ridicând din sprâncenele ei perfect arcuite.

— Nu, mulțumesc, am mormăit eu, îndreptându-mi atenția spre partea din față a clasei, fiindcă tocmai intrase doamna Adams și ne ceruse temele.

Toată lumea a dat foile de hârtie în față, iar ea a început să vorbească despre chestii literare. Toți au început să își ia notițe în laptopurile furnizate de școală, iar Colton Sparks mi-a făcut un semn din bărbie, din banca lui aflată în colț.

Am zâmbit și mi-am coborât privirea spre calculatorul meu. Colton era simpatic. Vorbisem cu el vreo două săptămâni încontinuu, la începutul anului, dar se dovedise a fi destul de *meh*. De fapt, la capitolul ieșit cu băieții, așa s-ar fi putut rezuma întregul meu palmares: *meh*.

Două săptămâni – asta era lungimea medie a relațiilor mele, dacă le puteai numi așa.

De obicei, lucrurile decurgeau astfel: vedeam un băiat drăguț, visam la el săptămâni întregi și reușeam să mă conving că el e sufletul meu pereche. Toate chestiile legate de relații din liceu începeau cu speranțe uriașe. Dar, spre sfârșitul celor două săptămâni, înainte să ajungem măcar să avem o relație oficială, aproape întotdeauna mă lovea *bleah-ul*. Condamnarea la moarte a tuturor relațiilor ce abia începeau.

Definiția bleah-ului: Un termen legat de întâlniri, care se referă la un sentiment brusc de dezgust pe care îl simte o persoană atunci când are un contact romantic cu cineva, dar i se taie aproape imediat chef.

Joss spunea că eu mereu mă uit la marfă, dar nu cumpăr niciodată. Și uite că are dreptate. Dar înclinația mea pentru relații efemere, de două săptămâni, ridică obstacole serioase în calea mersului la bal. Voiam să mă duc însoțită de un băiat care îmi lua respirația și-mi făcea inima să mi se zbată în piept, dar cine mai rămăsese în școală pe care să nu-l fi luat măcar în considerare?

Bine, teoretic, aveam cu cine să merg la bal; mă duceam cu Joss. Doar că... mi se părea că e un mare eșec să merg la bal cu cea mai bună prietenă a mea. Știam că aveam să ne distrăm – urma să luăm cina cu Kate și Cassidy înainte, iar ele sunt cele mai distractive din micul nostru grup de prietene – dar balul trebuia să fie apogeul romantismului la liceu. Trebuia ca băiatul să te invite într-un mod extravagant, să purtați buchețele de flori asortate, să rămână înmărmurit de cât de frumoasă ești în rochia aceea, să te sărute sub globul disco, de prost gust, din sala de dans.

Genul de porcării din *Pretty in Pink*, cu Andrew McCarthy și Molly Ringwald.

În niciun caz nu se rezuma la a lua cina la Cheesecake Factory înainte să te duci la liceu pentru conversații dubioase, în timp ce cuplurile oficiale își croiau drum spre infamul zid al plăcerii.

Știam că Jocelyn nu avea cum să înțeleagă. Ei nu i se părea că balul e mare lucru, doar o petrecere de liceu la care te îmbrăcai elegant, așa că ar fi considerat că sunt complet ridicolă dacă îmi recunoșteam dezamăgirea. Deja o irita puțin faptul că tot amânam momentul cumpărării rochiilor, dar chiar nu aveam chef să mă duc.

Deloc.

Mi-a bâzâit telefonul.

Joss: *Am vești MARI.*

M-am uitat la ea, dar părea să o asculte pe doamna Adams. Am aruncat o privire spre profesoară înainte să-i răspund: *Spune!*

Joss: *Ca să știi, am aflat dintr-un mesaj de la Kate.*

Eu: *Deci s-ar putea să nu fie adevărat. Am înțeles.*

A sunat clopoțelul, așa că mi-am luat lucrurile și le-am îndesat în ghiozdan. Am luat-o, împreună cu Jocelyn, spre dulapurile noastre, iar ea m-a avertizat:

— Până să-ți spun, trebuie să-mi promiți că nu o să te entuziasmezi prea tare înainte să auzi tot.

— Dumnezeu, am spus eu, cu un gol în stomac. Ce se întâmplă? am întrebat-o.

Am intrat în aripa de vest a clădirii și, înainte să apuc să mă uit măcar la ea, l-am văzut *pe el* îndreptându-se spre mine.

Michael Young?

M-am oprit brusc.

— Șiiii... iată vestea mea, a spus Joss, dar eu nu o ascultam.

Oamenii se loveau de mine și mă ocoleau în timp ce eu stăteam încremenită și mă holbam. Arăta la fel, doar puțin mai înalt, cu umerii mai lați și mai atrăgător (dacă era posibil așa ceva). Băiatul de care fusem îndrăgostită în copilărie se mișca acum cu încetinitorul, iar păsărele albastre ciripeau și își fluturau aripile în jurul capului său în timp ce părul auriu i se revărsa în valuri sclipitoare.

S-ar putea să-mi fi stat inima în momentul acela.

Michael locuise pe strada mea când eram mici și însemnase totul pentru mine. Îl iubeam de când mă știam. Fusese întotdeauna incredibil. Isteț, sofisticat și... nu știu... mai *feric* decât orice alt băiat. Își petrecea timpul alături de copiii din cartier (eu, Wes, frații Potter de la colț și Jocelyn), făcând lucruri obișnuite pentru niște copii – ne jucam v-ați ascunselea, leapșa, fotbal, sunam la soneriile vecinilor și fugeam etc. Dar, în timp ce lui Wes și fraților Potter le plăcea, de exemplu, să-mi arunce cu noroi în păr, fiindcă începeam să țip, Michael identifica frunze, citea cărți groase și *nu* lua parte la tortura lor.

Creierul meu a scos la suprafață „Someone Like You”, iar cântecul a pornit din nou, de la început.

I've been searching a long time,

For someone exactly like you.¹

¹ „Caut de mult timp/ Pe cineva exact ca tine“ (n. red.).

Purta pantaloni kaki și o bluză neagră, frumoasă, genul de vestimentație care demonstra că știe ce se poartă, fără să-și bată totuși capul cu moda. Avea părul des, blond și aranjat la fel ca hainele – lejer, dar studiat. Mă întrebam oare cum mirosea.

Părul lui, nu haina.

Probabil a simțit că are o obsedată în apropiere, fiindcă mișcarea cu încetinitorul s-a oprit, păsărelele au dispărut, iar el s-a uitat drept la mine.

— Liz?

Mă bucuram că îmi făcusem timp să mă dau cu Roșu Retro. În mod clar, cosmosul știuse că avea să apară Michael în fața mea în ziua aceea, așa că făcuse tot ce îi stătea în putință ca să mă facă prezentabilă.

— Fato, revino-ți, a spus Joss printre dinți.

Dar nu puteam să șterg rânjetul uriaș care îmi apăruse pe față și am spus:

— Michael Young?

Michael s-a apropiat și m-a îmbrățișat, iar eu mi-am lăsat mâinile să alunece pe umerii lui. *Dumnezeule, Dumnezeule!* Stomacul mi-a luat-o razna când i-am simțit degetele pe spate și mi-am dat seama că semăna cu momentele din filme, când un viitor cuplu se întâlnește pentru prima dată.

Doamne. Dumnezeule. Mare.

Eu eram îmbrăcată perfect; el era frumos. Putea momentul acesta să fie mai potrivit? M-am uitat la Joss, care clătina încet din cap, dar nu conta.

Michael se întorsese.

Mirosea bine – foarte, foarte bine – și voiam să rețin fiecare detaliu al aceluia moment. Atingerea moale și caldă a bluzei lui sub palmele mele, lățimea umerilor săi, pielea aurie de pe gâtul lui, aflată la câțiva centimetri de fața mea în timp ce îi întorceam îmbrățișarea.

Oare era greșit să închid ochii și să respir adă...

— Ups.

Cineva s-a izbit de noi, distrugându-ne îmbrățișarea. Am fost împinsă în Michael, apoi departe de el, iar când m-am întors, am văzut cine fusese de vină.

— Wes! am spus eu, supărată că ne stricase momentul, dar încă incredibil de fericită, așa că i-am zâmbit oricum.

Nu puteam să mă *opresc* din rânjit.

— Ar trebui să ai grijă pe unde mergi.

— Da...? a spus el, cu sprâncenele încruntate.

Se uita la mine, întrebându-se probabil de ce zâmbeam, în loc să iau foc din cauza incidentului cu banda adezivă de pe parbriz. Arăta de parcă aștepta poanta finală, iar nedumerirea lui m-a înveselit și mai tare. Am chicotit și i-am spus:

— Da, zevzecule. Chiar ai fi putut să rănești pe cineva, amice.

A mijit ochii la mine și a vorbit mai rar.

— Scuze, vorbeam cu Carson și mergeam cu spatele, ceea ce e foarte greu de făcut. Dar destul despre mine. Cum a fost drumul cu mașina spre școală?

Știam că vrea să audă toate detaliile, cât de mult îmi luase să îndepărtiez tot scociul sau faptul că îmi rupsesem două unghii, după ce abia îmi făcusem manichiura, dar nu aveam de gând să-i dau satisfacție nemernicului.

— Super, chiar super, mulțumesc de întrebare.

— Wesley.

Michael a dat noroc cu Wes, ca între băieți – când avuseseră timp să facă o coregrafie așa adorabilă? – și a spus:

— Aveai dreptate cu profa de bio.

— Fiindcă ai stat lângă mine. Mă urăăăște.

Wes a rânjit și a început să vorbească, dar l-am ignorat pe idiot și l-am urmărit pe Michael vorbind, râzând și fiind la fel de dulce și de fermecător cum îmi aminteam.

Doar că acum avea un ușor accent sudic, tărăgănat.

Michael Young avea un ușor accent, care mă făcea să vreau să scriu personal, de mână, o scrisoare de mulțumire statului Texas, fiindcă l-a făcut și mai atrăgător decât era deja. Mi-am încrucișat brațele și efectiv m-am topit bucurându-mă de priveliștea din fața mea.

Jocelyn, de a cărei existență uitasem în prezența minunatului meu Michael, m-a înghiontit și a șoptit:

— Revino-ți. Îți curg bale din gură.